

Zaçamak

Carmichael Ailesi 2

Adriana Locke

NOX*

DESTEK MEDYA GRUBU

NOX* YAYINLARI: 4
ROMAN: 4

KAÇAMAK / ADRIANA LOCKE

Orjinal adı: Fling

© Adriana Locke, 2022

Hakları Nurchan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Ece Çavuşlu

Çeviren: Onat Özyılmaz

Editör: Elif Nihan Akbaş

Son okuma: Deniz Şen

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Tuğçe Ekmekçi

Nox Yayınları: Ekim 2024

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-98091-3-7

© Nox Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekmediagroup.com www.destekdukkan.com

[f Noxyayinlari](#) [noxyayinlari](#) [noxyayinlari](#)

[noxyayinlari](#) info@destekyayinlari.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

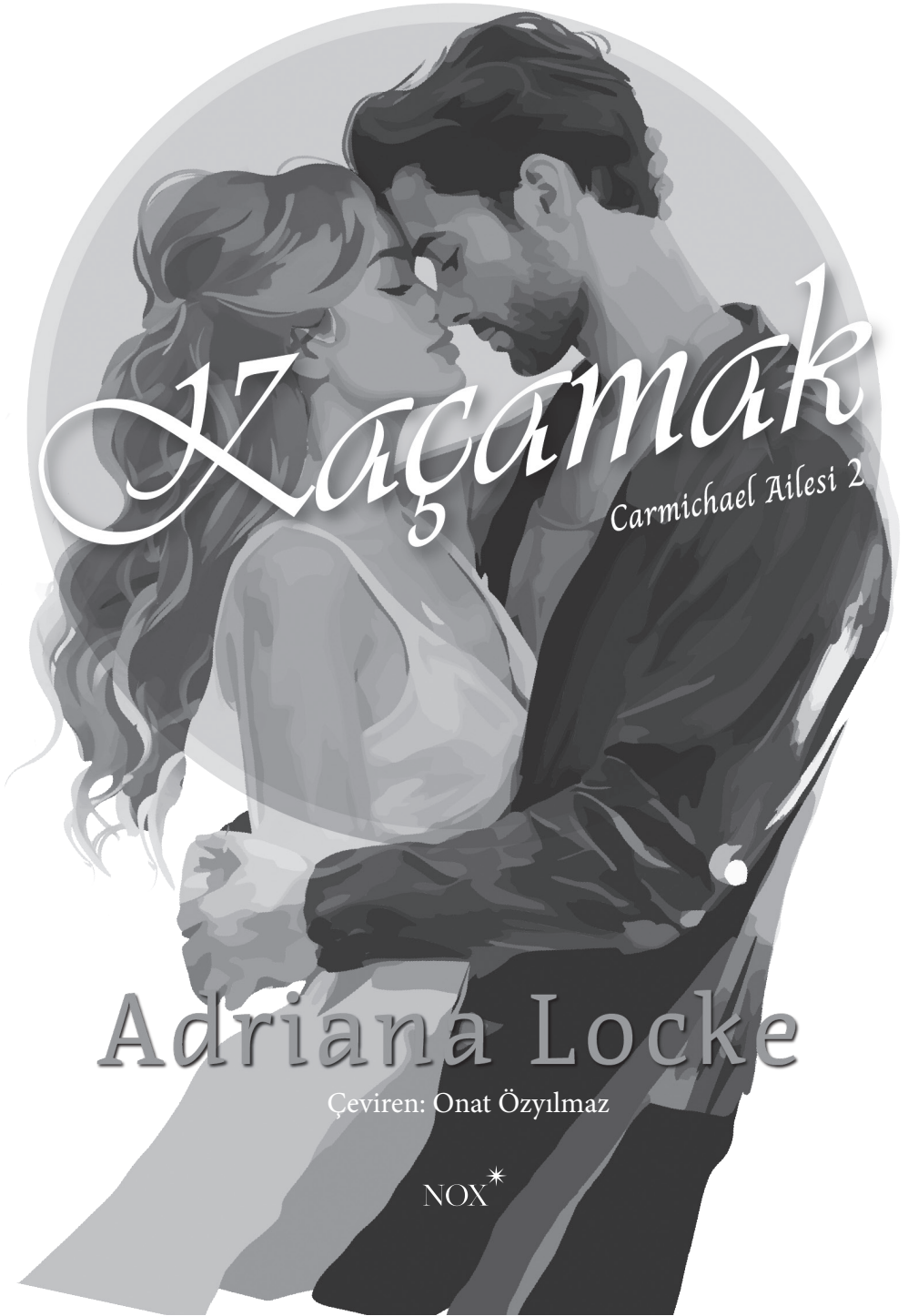
Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06

İzaceamak

Carmichael Ailesi 2

Adriana Locke

Çeviren: Onat Özyılmaz

NOX*

Bir

ASHLEY

“Kararımı verdim.”

En yakın arkadaşım Rebecca gözlerinde *yoğun* bir şüpheyle bana baktı. Yapacağım duyuruya verdiği tepkinin abartılı olduğunu düşünmek istesem de... muhtemelen değildi. Özellikle de son zamanlarda verdiğim ani –*ve son derece haklı*– kararlar düşünüldüğünde onu suçlayamazdım.

Eh, ne yapalım...

“Söyleyeceklerini duymak istediğimden emin değilim,” diyerek içkisinden bir yudum aldı.

“Becca, o balayına gideceğim.”

Aldığı yudumu gerisingeriye peçetesine püskürtünce kumaş tekila içinde kaldı. Arkadaşımla mavi gözleri yaşardı.

Rebecca ölüm kalım mücadelesi verirken ben de Hindistan cevizli ve misket limonlu margaritamdan bir yudum alıp akşam esintisinin tadını çıkardım. Hava ılık olsa da terastaki esinti insanı rahatlatıyordu. Kafamı arkadaşımın fazlasıyla abartılı tepkisinden uzaklaştırması da cabasıydı.

Boğazını temizleyerek, “Pekâlâ, yeniden nefes almayı başardığıma göre az önce söylediklerini tekrarlar mısın?” dedi. “Yanlış duymuş olmalıyım.”

“Balayıma gidiyorum.”

Sözlerimi her biri ayrı bir cümleymiş gibi vurgulayarak söyledim. Gerçi hiçbirini vurgulamama ya da açıklamama ihtiyacı olmadığını ikimiz de biliyorduk. Beni bal gibi de duymuştu.

Rebecca gözlerini benimkilere dikti. Güzel, çilli yüzü şaşkınlıkla karışık kuşku ve belki bir tutam da muziplikle doluydu.

“Hadi ama,” dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. “Gitmem gerek. Karayipler’de beş günün heba olmasına nasıl müsaade edebilirim? Buna izin verirsem ne tür bir insan olurum? Tanrı aşkına, benim işim seyahat danışmanlığı.”

Rebecca başını iki yana sallayınca kestane rengi bukleleri omuzlarına döküldü. Bardağını kaldırıp dramatik bir tavırla inceledi. “Bu konuşmayı hayal edecek kadar içmedim, değil mi?”

“Kes şunu,” dedim gülerek. “Biraz ciddi ol.”

“*Ciddi mi olayım?* Peki.” Ellerini masanın üzerinde kavuşturup öne doğru eğildi ve gözlerini doğruca benimkilere dikti. “Senin için endişeleniyorum. İyi misin?”

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Karşı koymaya çalışsa da o da sırtıyordu.

Törene bir ay kala düğünümü iptal etmenin doğru bir karar olduğunun farkındaydım. Her şeye bir son verdiğimde bu denli rahatlamış hissedeceğimse aklımın ucundan bile geçmemişti.

Adımı kira kontratından sildirip eşyalarımı depoya taşıdığımda, ardından da Rebecca’nın kapısına dayanıp ne yapacağıma karar verene kadar yanında kalacağımı belirttiğimde bu rahatlama hissi içime dalga dalga yayılmıştı. O zamandan beridir de bunun tadını çıkarıyordum.

Gücümü geri kazandım. Son iki yılda kendimden ne kadar çok şey kaybettiğimi fark etmemiştim.

“Benim için endişelenme,” dedim altdudağımdaki tuzu yalayarak. “Gayet iyiyim.”

“Endişelenmiyorum zaten. En yakın arkadaşımın Lord Farquaad’dan kurtulmasını kutlamakla meşgulüm.”

Kıkırdadım. “Ona şöyle deyip durma.”

“Güce aç, mükemmeliyetçilikten kafayı yemiş, kırmızı ve siyaha düşkün biri olması benim suçum değil. Kaderini ger-

çekleştirmesi için ona lanet bir at almama bir pageboy kesimi¹ uzaktaydı.”

Sarsıla sarsıla güldüm.

“Onun neyine âşık olduğuna hâlâ akıl sır erdiremiyorum,” dedi Rebecca.

Aynen, ben de. “Cidden mi? Hayatımın o dönemini biliyor-sun. Babam yeni ölmüştü. Hiç kuramadığımız ilişkinin yasını tutuyordum ve sanırım bunun yarattığı tramvayı atlamaya çalışıyordum. Eton, bende de olmasını dilediğim... o gücü, kontrol hissini, hani neredeyse *kayıtsızlığı* temsil ediyordu.” Bardağı döndürerek içindeki içkiyi çalkaladım. “Ona *âşık olduğumu* sanmıyorum ama o hâli beni kendine çekti işte.”

Rebecca bir şey söyleyecek oldu ama sonra vazgeçti.

“Şu anda Orlando’da değil de Kismet Beach’te olduğuma şükrediyorum,” dedim. “Gerisinin bir önemi yok. Geçti gitti.”

“Buradan bu kadar uzun süre ayrı kalmayı nasıl başardın anlamıyorum. Neredeyse bir yıldır yoktun. Farkındasın, değil mi?”

Elbette farkındayım. Her gününü dibine kadar hissettim.

Rebecca sırtıttı. “Duloc’u bir kenara bırakalım artık.”

Genzimden bir homurtu çıkardım.

“Balayına gitmek istediğine emin misin?” diye sordu Rebecca temkinli bir tavırla. “Dün gece buna her şeyinle karşı çıkı-yordun ama şimdi yüz seksen derece dönmüşsün. Yani elbette fikrini değiştirebilirsin ama ben sadece her şeyi Eton’la birlikte olacağını sanarak planladığın için Bahamalar’da kendi düşün-celerinde boğulmanı istemiyorum.”

“Becca.” Masanın karşısından onu izlerken başımı eğdim. “Her şeyi biraz fazla düşünen biri olduğumu kabul etsem de...”

“Biraz mı?”

1 1970 ve 80’lerde popüler olmuş, genellikle kulak ya da çene hizasına gelen ve kâkülle tamamlanan küt saç kesimlerinin adı –çn

“Her neyse, makul miktarda diyelim. Son iki yılımı arkama yaslanıp Eton’ın hayatımı kontrol etmesine izin vererek geçirdim. İlişkimizi uzak mesafeden yürütürken sadece aramızdaki kilometreler yüzünden zorlandığımızı ve nişanlanmamızın her şeyi değiştireceğini düşünüyordum. Ama Orlando’da yaşadığım son sekiz ay boyunca...” Alayla güldüm. “Her gün yaptığım, söylediğim şeylere daha fazla dikkat etmek zorunda kala kala sonunda kendimin bir hayaletine dönüştüm. Seyahat acenteme *bir servet avcısının canı sıkılmasını diye başladığı hobisi* diyen bir adamın kararlarımı etkilemesine izin vermeyeceğim.”

Rebecca başını eğip bana yan yan baktı. “Yani bunun dün gece okuduğun kitapla hiçbir ilgisi yok?”

“Ne? Hayır.”

“Adı *Yabancılarla Yakınlık* değil miydi?” diye takıldı bana.

Bardağımı masaya bırakarak, “Biliyor musun?” dedim. “Ben bitirince sen de okumalısın. Biraz gevşemene yardımcı olabilir.”

“Arka kapak fotoğrafında karanlık tarafa teslim olmasına ramak kalan bir seri katili andıran gülümsemesiyle poz vermiş yapmacık bir adamın bana yabancılarla nasıl yakınlık kurmam gerektiğini anlattığı bir kitaba ihtiyacım yok.” Gülerken gözleri birden fal taşı gibi açıldı. “Aman Tanrım! *Şimdi anlıyorum*. Böyle yapıyorlar.”

Kaşlarımı çattım. “*Kim*, ne yapıyor?”

“*Seri katiller*. Duyguları incinmiş insanlara hitap edecek kitaplar yazıp onları yabancı biriyle yakınlık kurmanın iyileştirici olabileceğine ikna ediyor—”

“Kitabın seksle alakası bile yok.”

Gülümsemesini gizlemek için dudaklarını birbirine bastırarak bardağını kaldırdı. “Hiç değilse yakınlaştığın yabancıların prezervatif kullandığından emin ol ve telefonunun konum servisini açık tut ki cesedini bulabilelim.”

Peçetemi buruşturup ona doğru fırlattım. Eğilip kolayca kaçtı ve arkasındaki çıkıntıya takılan peçetemi geri aldı.

Kahkahalarımız durulmaya başlayınca, “Şaka bir yana,” dedim. “Bir fikrim var.”

“Neymiş o?”

“Benimle Bahamalar’a gelmelisin.”

Cevabını beklerken altdudağımı dişledim. Teklifimi reddedeceğini biliyordum ama denemeye değerdi.

Rebecca pek seyahat etmezdi. Benimle ya da arkadaşımız Sara’yla kısa yolculuklara çıkardı ama bize kıyasla çok daha evcimen biriydi. Eskiden bunun para yüzünden olduğunu sanırdım. Ama Sara ve ben, babamdan bana kalan miras ve onun harika işi sayesinde durumumuz iyi olduğundan her seferinde onun masraflarını da karşılamayı teklif ederdik ama sonuç değişmezdi. Dolayısıyla artık meselenin para olduğundan pek de emin değildim.

“Ash, gelemem. Keşke gelebilsem. Kiramı daha yeni ödedim, evimde oturup paramın karşılığını almam gerek.”

“Eh, on gündür seninle kalıyorum ve misafirliğim biraz daha uzayabilir. Bu ayki kiranı ödememe izin ver ve...”

“Hayır. Olmaz öyle şey.”

Bana attığı bakıştan tam da beklediğim gibi son derece kararlı olduğunu anlayabiliyordum.

Şansımı zorlamaya devam ettim.

“Tatilin parası çoktan ödendi,” dedim. “Beni yalnız bırakmayıp geldiğin için teşekkür mahiyetinde uçak biletini ben alırım.”

İç geçirdi. “Açıkçası para biriktirmeye çalışıyorum. Kira kontratım birkaç ay içinde bitiyor ve ne yapacağımdan emin değilim. Teksas’a dönmeyi düşünüyorum.”

Kaşımı kaldırsam da bir şey söylemedim.

“Burada kalıp biraz para biriktirmek yetişkinlerin vereceği türden bir karardı. Kimse bu yaşımda yardıma koşmayacak,” dedi.

Rebecca geçtiğimiz aylarda Teksas'a dönmekten birkaç kez bahsetmişti. Orasıyla arasında bir aşk-nefret ilişkisi varmış gibi görünüyordu fakat nedeninden emin değildim. Kismet Beach'e gelmeden önce birkaç yıl Indiana'da yaşadığını biliyordum. Ağzından daha fazla laf almaya çalışırsam midye gibi içine kapanacağını bildiğimden zorlamadım. Onu desteklediğimi gösterip ihtiyaç duyduğumda bana yaptığı gibi onu rahat bıraktım.

"Peki. Anlıyorum. Ama fikrini değiştirecek olursan teklifim hâlâ geçerli."

"Teşekkür ederim."

"Ne için teşekkür ediyorsun?" Sara, Rebecca'nın yanına yerleşirken bilezikleri masaya çarpıp şangırdadı. "Üzgünüm, geciktim. Beachfront Bulvarı'nda feci trafik vardı."

Aşağıımızdaki caddeden tam da bu ânı bekliyormuş gibi bir korna sesi duyuldu.

Florida'nın bu kıyısındaki en iyi Meksika restoranı olan La Pachanga'nın terası, Kismet Beach'teki en sevdiğim yerd. Şehrin kalbinde, anacaddenin hemen tepesinde yer alıyordu. Köşedeki sörf malzemeleri satan dükkânın önünde sarkan devasa plastik köpekbalığıyla poz veren turistleri izlemek için en ideal yerd. İnsan oturduğu yerden hem bütün aksiyonu izleyebiliyor hem de hiçbirine dahil olmak zorunda kalmıyordu.

"Hu hu?" dedi Sara, bana el sallayarak. "Ben gelir gelmez konuşmayı kesemezsiniz. Meraklı biri olduğumu biliyorsunuz. Her şeyi anlatın. Hemen!"

Rebecca'nın kalkan kaşını görmezden gelip Sara'ya baktım. Saçları ışığın altında parlıyordu.

"Becca hayat tercihlerimi sorguluyordu," dedim.

Sara, Rebecca'ya döndü ve ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Sakin onu saçlarını tekrar boyamaktan vazgeçirdiğini söyleme. Öyle bir şey yaptıysan kutsal olan her şeyin üzerine yemin ederim ki..."

Duraksadı. “Eh, ne yaparım bilmiyorum ama kötü bir şey olacağı kesin. *Kaba* bir şey. Son derece aşağılık.”

“Hayır,” dedi Rebecca muzipçe. “Söyleyeceklerine bayılacaksın. Onu bir aylık maaşını...”

“*Bir aylık değildi,*” diye araya girdim.

“...*bir çantaya* gömmeye ikna ettiğin zamandan bile daha çok sevineceksin,” diye devam etti Rebecca bana aldırmadan. “Düşün, ondan bile büyük bir şey. *Havalara uçacaksın.*”

Sara’nın gözleri ışıldadı. “Bu kadar ballandırma yeter. Ne oluyor?”

Rebecca iç geçirip elini kaldırdı. “Bu onur senin olmalı.”

“Ah, ne incesin. Haberin zaten benim olduğunu sanıyordum.”

“*Haberlerin mi var?* Ne gibi şeyler?” diye sordu Sara. “Alınma ama son zamanlarda verdiğin haberler hiç tatmin edici değildi.”

Ona nasıl baktığımı görünce güldü.

En yakın iki arkadaşım birbirine taban tabana zıt kişilerdi. Biri olgun ve mantıklı bir insandı. Hasta olduğumda bana çorba yapar, beni kötü kararlardan vazgeçirirdi. Saat sabahın dördü bile olsa telefonlarıma daima cevap verirdi. Kefaletimi ödeyecek birine ihtiyacım olursa arayacağım ilk kişi o olurdu.

Sara ise bambaşka bir âlemde.

Balayıma gitme kararımı sorgusuz sualsiz destekleyeceğine emindim. Tek yapmam gereken beni Bahamalar’da bir tür çok eşliliğe ikna etmesine izin vermemekti.

Gerçi bir düşündüm de...

“Eh,” deyip bir patates kızartmasının ucunu tırtıkladım. “Uzun uzun düşündükten sonra...”

“Ve *Yabancılarla Yakınlık* isimli bir kitap okuduktan sonra,” diye araya girdi Rebecca.

Durup ona döndüm. “Kaç kez söyleyeceğim, onunla bir ilgisi yok.”

“Sahiden mi?”

“Yok,” dedim bıkkınlıkla. “O sadece...”

Sara, her zamanki sabırsızlığıyla sözümü keserek, “Her neyse,” dedi. “Bunu sonra konuşuruz. Şu büyük haberi duyalım.”

“Balayıma gitmeye karar verdim,” dedim kendimi coşkulu bir tepkiye hazırlayarak.

Tam da tahmin ettiğim gibi Sara tiz bir çılgık koyuverdi. “Kendine gelmek için ihtiyacın olan şey *tam* da bu. Güneş ve tuzlu suyla enerjini Farquaad’a dair her şeyden arındırabilirsin.”

“Gerçekten mi?” dedim ifadesizce.

Rebecca bir şey söylemeye fırsat bulamadan garson masamıza geldi. Sara hızla siparişini verip yeniden bana döndü. Benimkilere diktği gözleri heyecanımı körükleyen bir coşkuyla dolup taşıyordu.

“Bana eşlik edecek birine ihtiyacım var,” dedim öne eğilerek. “Rebecca gelemiyor. Sen ne dersin?”

“Ah, ikinci tercih olduğum bu fırsat beni çok heyecanlandırdı.”

Rebecca alayla dudaklarını büktü. “Cevabım ne olursa olsun sana da soracağımı biliyorsun. Benden çok daha eğlenceli birisin.”

Sara, sepetten bir patates kızarması alarak, “Haklısın,” dedi. “İmkânım olsa gelirdim.”

Şaşkınlıkla nefesimi tuttum. “*İmkânım olsa gelirdim* de ne demek? Gelmek zorundasın. Tek başıma gidemem, hem sen de seyahat etmeye bayılırsın.”

Patatesinden bir ısırık aldı. “Bir içki fabrikasının yöneticileriyle toplantım var, o randevuyu koparabilmek için kıcıımı yırttım. İptal edersem ânında kapının önüne koyulurum. Ayrıca,” dedi patatesini guacamole’ye batırarak, “o hafta sonu kız kardeşimi bir konsere götüreceğime söz verdim. Yani gelmem mümkün değil. *Mümkün değil*. Yapabileceğim hiçbir şey yok. Üzgünüm.”

İki arkadaşımın da teklifimi geri çevireceği hiç aklıma gelmemişti. Sara istediği zaman işinden izin alabiliyordu, patronuyla yatmasının artılarından biri de buydu. Rebecca'nın da tatilimize yetecek kadar hastalık izni vardı ve neredeyse her gün işinin başında olduğundan Smokey'deki patronunun ona seve seve izin vereceğini biliyordum. Biraz tatile hayır diyemeyeceğini sanmıştım.

Şimdi ne yapacağım?

“Bir şey olmaz,” dedi Sara elini önünde umursamazca sallayarak. “Sana iyi gelir. Yakışıklı havuz görevlilerini ve cankurtaranları atabileceğin boş bir yatağın olur. Kartlarını doğru oynarsan unutulmayacak bir deneyim yaşayabilirsin.”

Arkama yaslanıp güldüm. “Sakin ol biraz. Sara tarzı bir tatil olmayacak. Yatacağım adamlar hakkında *yeşil gözleri ve etkileyici omuzları var* dışında şeyler de bilmek istiyorum. Bir dakika, şu adamı rehberine nasıl kaydetmiştin? Akrep Seksi miydi?”

Rebecca da Sara'ya doğru dönerek güldü. “Bir de Mavi Gömlekli Chris vardı. Hatırlıyor musun? Birinin beni gömleğimin rengiyle adıma indirgediğini hayal bile edemiyorum.”

“İnan bana, Mavi Gömlekli Chris diyerek ona bir iyilik yapıyordum. Onu Yeşil Gömlekli Chris'ten ayırmama yardımcı oluyordu. Aralarında *kocaman* bir fark vardı, anlarsınız ya.”

“Ah, anlamaz mıyız?” dedim kahkahalarım yerini sahte bir ağlama krizine bırakırken. “Telefonundaki fotoğraflara asla – *asla ve kat'a*– bakmamam için elle tutulur bir sebebim var artık.”

Sara sırttı. “*Ele geliyordu*, orası doğru.”

“*Ellemeye* karşı değilim,” dedim. “Ama bu konularda daha ağır-dan almayı tercih ediyorum. Adım adım ilerlemek istiyorum.”

“Acelen yok,” dedi Rebecca.

Aynı anda Sara da konuşmaya başlamıştı: “Gözünü yumup balıklama atla. Bisiklete binmek gibi bir şey.” Sırıtsı muzip bir hâl aldı. “İkisi de bazen kışını ağrıtıyor.”

Ben gülerken garsonumuz tekrar yanımızda belirdi. Başka bir şeye ihtiyacımız olmadığını öğrendikten sonra hesabımızı masanın ucuna bıraktı.

“Yemeği kaçırdığım için özür dilerim,” dedi Sara. “Telaflı edeceğim. Bu hafta sonu bir yere gidelim mi? Ben ısmarlıyorum.”

Çantamı alıp cüzdanımı aramaya koyuldum. “Olabilir. Bahamalar’a gitmeyi kafaya koyduğuma göre işlerimi çoktan halletmiş olurum.”

İçim heyecanla dolup taşı. Tuz, kum ve güneş... Orada *kendi başıma* yer ayırtırken tam da istediğim şeylerdi.

“Cumartesi gecesi bana uymaz. Smokey’de akşam mesaim var,” dedi Rebecca. “Cuma günü ne kadar çalışacağımdan da emin değilim.”

Sara onu başıyla onayladı. “O zaman daha sonra size mesaj atarım, günü ayarlarız.”

“Güzel,” dedim.

Hesaba uzandım ama Rebecca benden önce davrandı.

“Ödeme sırası bende,” dedim.

Başını iki yana salladı. “Buraya gelelim diyen bendim.”

Kalbim düşünceli arkadaşşıma duyduğum sevgiyle dolup taşı. Rebecca para konularında zorluk çekse de gururundan asla ödün vermezdi. *Onu çok seviyorum.*

“Yemeğimizi sen ödemeyeceksin,” dedim. “Tanrı aşkına, evini işgal ettim zaten. Ben senin çocuğun değilim.”

Geri dönen garsonumuz durumu hemen anladı. Dostane olduğu kadar ciddi tartışmamızı gülümseyerek izledi. “Sorunu aranızda çözene kadar burada sessizce bekliyorum.”

“Ben ödüyorum,” dedim kartımı garsona uzatarak.

“Hayır, ödemiyorsun.” Rebecca da kendi kartını uzattı. “Benimkini al.”

“Onları boş ver, ben ödeyeceğim,” dedi Sara. “En iyi bahşışı benden koparırın.”

İki arkadaşıma da bir bakış attım.

“İstedğin kadar bak,” dedi Sara yüzündeki kocaman gülümsemeyle. “Hesabı sen ödemeyeceksin.”

“Aynen öyle,” dedi yanımdan gelen muzip ses. “Çünkü ben *ödüyorum.*”

7ki

ASHLEY

Tüylerim diken diken oldu. Havayı dolduran belli belirsiz baharatlı vişne kokusu duyularımı allak bullak ediyordu. Pürüzsüz, flörtöz sesi ya da Rebecca'nın yüzündeki abayı yakmış ifade yanımda kimin durduğu açıkça belli etmese bile vücudumun sağ yanındaki karıncalanmadan kim olduğunu anladım.

Maddox Carmichael'ın dudakları tebessüm ve sırıtış karışımı bir ifadeyle kıvrıldı. "Merhaba Ash."

"Merhaba." Aşına olduğum sıcaklık damarlarıma yayılırken sııttım. "Ne zamandır görüşmemiştik."

Ne yazık ki.

Kısacık kesilmiş küllü sarı saçları, saçmalık derecesinde çıkık elmacıkkemiklerini iyice ortaya çıkarıyordu. Ona dair en sevdiğim şeylerden biri olan keskin çene hattı birkaç günlük kirli sakalla kaplıydı ve boynu dizlerimin bağını çözerek omzuna doğru iniyordu.

Hiç fena değildi. *Hiç fena değil.*

Tok ve pürüzsüz bir sesle kıkırdadı. "Beni çok mu özledin?"

"Ah, *hem de nasıl*," dedim alayla. "Ne yapsam bilemedim. Aslında bu yüzden buraya geldim, seninle karşılaşmayı umuyordum."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Cebinden cüzdanını çıkardı ve bakışları yanıma geldiğinden beri ilk kez arkadaşlarıma kayd. "Selam Sara. N'aber Becca?"

"Selam Maddox," dedi Sara, pişmiş kelle gibi sırıtarak. "Ashley'nin arabası kapının önündeyken seni burada görmek ne güzel."

Gözlerimi devirdim.

Arkadaşlarım Maddox'la aramdaki zararsız, flörtöz arkadaşlığı anlamıyordu.

Garip, zahmetsiz bir bağımız vardı. Her şey birinci sınıfın ilk gününde saçıma yapışan bir parça sakızla başlamıştı. Yanımda sakız olmaması gerekiyordu ama asi bir çocuk olduğumdan yanıma gizlice bir tane almıştım. Elbette gösteriş yapma peşindeyken saçıma takılmıştı ve paniklemişim. Maddox çocuk makasıyla imdadıma yetişmiş ve sınıfın arkasında sakıza dolanmış tutamı kesmişti.

O gün kelimenin tam anlamıyla kahramanım olmuştu.

O zamandan beri de aramızda böyle garip bağ gelişmişti.

Birbirimizden haberdar olmasak bile kalabalığın içinde birbirimizi bulurduk. Sayısız şenlik ateşinin başında oturmuş, arkadaşlarımız zil zurna sarhoş olurken sohbet etmiştik. Bulduğumuz ortamda birisi komik bir şey söyleyince birbirimize bakıp birlikte gülerdik. Hatta zaman zaman gülenler sadece ikimiz olurduk.

Arkadaşlarımız birtakım *farklı aktivitelerde* bulunduğumuzu varsayıp daima başımızın etini yemişti. Ne var ki hiç öyle bir şeye kalkışmamıştık. Bunu aklımdan geçirmedim diyemezdim –*hem de neredeyse onu her gördüğümde çünkü aksi nasıl mümkün olabilirdi?*– ve defalarca da şakasını döndürmüştük.

Fakat sınırı hiç aşmamıştık. O *sınırı*. Arkadaşlık ilişkilerinin karmakarışık hâle gelmesine neden olan o sınırı. *Neden?* Çünkü onun çok çapkın olduğunu biliyordum. Olan biten her şeyi ön sıradan izlemiştim. Maddox ilişkilerimi ne kadar ciddiye aldığı mı bilirdi. Birkaç kez gözyaşlarımı sildiği bile olmuştu. Birbirimizin hayallerine ve arkadaşlığına sözünü ettiğim sınırları aşmayacak kadar saygı duyduğumuzu düşünmek istiyordum.

Maddox garsona kredi kartını uzattı. “Altı çitir taco rica edeceğim. Paket olacak. Bir de hanımefendilerin hesabı.”

Sara kıs kıs güldü.

“Akşam yemeğimizi sen *ödemeyeceksin*,” dedim.

Bakışlarını bana çevirdi, çok eğleniyormuş gibi görünüyordu.

“Ciddiyim.” Bu kez en ciddi ifademi takındım. “Elini kolunu sallaya sallaya içeri girip istediğini yapamazsın.”

“Çok tatlı. Şimdi kenara çekil ve sessiz ol,” dedi kolumu dirsekleyerek.

Duvara doğru kayıp Rebecca’nın tam karşısına oturdum. “Burada ne işin var ki?” diye sordum.

Yanıma yerleşti ve güçlü kollarını sanki başka yer yokmuş gibi masanın üzerinde kavuşturdu. Ela gözlerimi o muhteşem, *sarıya kaçan, doğal olamayacak kadar açık yeşil* gözlerinden uzaklaştırmak için mücadele ettim.

“Akşam yemeği için. *Başka neden olacak?*” Dudaklarını yaladı. “Küçük bir kuş bana *birilerinin* düğününü iptal ettiğini söyledi. Dolayısıyla yoldan geçerken o söz konusu kişinin arabasını restoranın önünde görünce durmadan edemedim.”

“Doğru söylemiş.” Yüzsüz parmağımı havada salladım. “Bu küçük kuş kafesinden kaçtı.”

“İyi misin?”

“Kararı veren bendim. Harikayım.”

Dudakları kocaman bir gülümsemeyle kıvrıldı. “*Haklıymışsın, Maddox.*” Güldü. “Söyle hadi. Bekliyorum.”

“Rüyada görürsün.”

Kahkahalarımız yavaş yavaş sakinlerken masaya sessizlik çöktü. Arkadaşlarıma, seçilmiş ailem dediğim insanlara bir bakış atınca kalbimin soğumaya başlamış kısımları sıcacık oldu.

“Ona bir boşanma partisi düzenleyip düzenlemememiz gerektiğine karar vermeye çalışıyorum,” dedi Sara.

“Boşanmak için önce evlenmek gerek,” diye belirttim.

Omuzlarını silkti. “Evet ama adına başka ne desem bilemedim.” Tekrar Maddox’a döndü. “Ashley’nin şimdiye dek verdiği en kötü karardan kurtulmasını sence nasıl kutlamalıyız?”

Bana dönerek, “Hımm,” dedi. “Yani, striptiz yapmayı teklif ede-”

“Evet,” dedi Rebecca hevesle. *Gereksiz bir hevesle.* Yüzü önce kiraz kırmızısına, ardından da pancar moruna döndü. “Ashley’nin buna bayılacağını düşünüyorum demek istedim.”

Yani, Ashley buna hayır demezdi. “Kendi adına konuş.”

Sara’nın yalancı olduğuma dair söylenmelerine kulak vermek yerine margaritama uzanıp büyük bir yudum aldım. Dirseğimin Maddox’un koluna sürtünmesini de görmezden geldim.

“Belki Mega Pint’te küçük bir parti düzenlerim,” dedi Sara. “Gelmek ister misin, Maddox?”

Gözlerimi devirip bardağımı masaya bıraktım. “Yapmak isteyeceği milyonlarca başka şey olduğuna eminim. Hem bunun için bir parti falan düzenlemeyeceğiz. Çözmem gereken çok şey var ve... attığım nişanı kutlamak kulağa gerip geliyor.”

“O da ne demek?” diye sordu Maddox. “Benimle ilgili söylediklerini diyorum.”

“Bizimle en son Mega Pint’e geldiğinde benimle eve gitmek isteyen denizcileri kardeşin Banks’le kovalamıştınız,” dedim.

“Sense bunun için bana bir teşekkür bile etmedin.” Uzunca bir süre gözlerime bakıp Sara’ya döndü. “Ne zaman gidiyoruz?”

Omzunu ittiğimde bana güldü.

“Canımı acıyorsun,” diye alay etti benimle.

“Hadi oradan. Sadece denizcilerle eğlencemi mahvettiğin için kendini biraz suçlu hissetmeni istiyorum.”

“Tartışmaya açık bir konu.”

“Uslu dur, olur mu?”

Sadece arkadaş olsak da hâlâ bir kadındım. Kurak dönemden geçen bir kadın. Bunun kişiliğinin bir parçası olduğunu bil-

sem de Maddox benimle flört ediyordu ve o saçmalık derecesinde güzel gözleri ve seksi gamzeleriyle karşısında patlamaya hazır bir barut fıçısından farksızdım.

Üstelik bir şekilde onun da bunun farkında olduğundan şüpheleniyordum.

Yüzündeki sırıtış genişledi.

Dahası, bunun farkında olmaktan büyük zevk alıyordu. Şerefsiz.

“Size doyum olmaz ama ben gidiyorum,” dedi Rebecca. “Bu ikisinin birbirlerinden hoşlanmıyormuş gibi davranmalarını izlemek beni deli ediyor.”

Çıkmak için Sara’yı yerinden kaldırırken arkadaşşıma sert bir bakış attım.

“Buyurun,” dedi masamıza dönen garson. Maddox’a kartını ve torbasını uzattı. Ardından Sara’ya dönüp bir kutu verdi.

“Teşekkür ederim.” Maddox kartını cüzdanına soktu. “Hesaplarını da buradan çektiniz mi?”

“Evet. Çok tatlı bir davranıştı,” dedi garson kirpiklerini kırıpıştırarak.

İç çekip garsona bahşış için verebileceğim birkaç banknot bulmak üzere çantamı karıştırdım. Sara’dan önce davranıp eline tutuşturdum. “Teşekkür ederiz.”

“Ben teşekkür ederim.” Bakışları benden Maddox’a kaydı. “Bir şeye ihtiyacınız olursa çekinmeden söyleyin.”

“Söyleriz,” dedi Sara, garson bizimle konuşmadığı hâlde. *Muhatabı Maddox’tu.*

Garson gülümseyip yanımızdan uzaklaştı.

Rebecca boğazını temizledi. “Jestin için teşekkürler, Maddox.”

“Evet. Ashley’yi görmeye geldiğin için de teşekkür ederiz,” dedi Sara. “Bir kez olsun hesabım kılımı kıpırdatmama gerek kalmadan ödendi.”

Rebecca kahkahasını bastırmayı başardı. Ancak Maddox sadece omuz silkmekle yetindi... gözlerini üzerimden ayırmadan.

“Hiç gerek yoktu ama teşekkür ederim,” dedim bunu söylemek bana acı veriyormuş gibi.

“Çok mu zordu?”

“Evet çünkü beni hiç dinlemiyorsun.”

“Geçen hafta Smokey’ye geldi ve buna gerek olmadığını söylemesine rağmen barda oturan adamın hesabını ödedi,” dedi Rebecca, Maddox’a bakarak. “Her zaman canın ne istiyorsa yapar mısın?”

“Genellikle.” Maddox yerinde kıpırdandı. “Her zaman değil ama.”

“*Tabii*,” dedim. “Yapmak istediğin bir şeyi yapmadığın *tek bir* örnek ver.”

Gözlerini benimkilerden ayırmadan cüzdanını yavaşça arkasına soktu. Yoğun bakışları omurgamdan bir ürperti geçmesine neden oldu. Ardından o yoğunluk geldiği hızla kaybolup gitti ve hiçbir şey olmamış gibi gülümsedi.

“Dün gece güreş antrenmanında oğluna fazla yüklenen bir babayı salondan kovmak istedim,” dedi. Bir an için kararan gözleri dikkatimden kaçmamıştı. “Ama yapmadım.”

“Ah, demek kendine hâkim olabiliyorsun,” dedi Rebecca.

“Öyle görünüyor,” dedi Sara usulca. Sonra da kaşını kaldırarak bana baktı.

“Eh, kısmen,” dedi Maddox, Sara’yı duymazdan gelerek. “Ye-rime Banks’i gönderip onunla konuşmasını söyledim.”

Carmichael kardeşlerden –Foxx, Jess, Moss, Maddox ve Banks– en küçüğünün bir çocuğun babasıyla *konuştüğünü* hayal edince kendimi tutamayıp güldüm. Tanrım, en küçük kız kardeşleri Paige bile ele avuca sığmaz biriydi.

“Eminim işe yaramıştır,” dedim kıkırdarak.

“Adam giderken özür diledi, yani Banks’in etkili olduğunu söyleyebiliriz sanırım.”

“Hiç şüphem yok,” dedim alaycı bir gülüşle. “Kimseyi rencide etmemeye de özen göstermiştir.”

Maddox’un küçük çocuklara güreş dersleri vermesini hep çok tatlı bulmuştum. Lisede başarılı bir güreşçiydi ve bir üniversiteden burs bile kazanmıştı. Ama bilmediğim bir sebepten ötürü bunu geri çevirmişti. Yerel gençlik organizasyonlarında gönüllü olmuştu. Bu yönüne bayılıyordum.

Sara çantasını omzuna taktı. “Ben gidiyorum. Evden sabah beşte çıktım, ölmek üzereyim.”

Rebecca da onu başıyla onayladı. “Evde görüşürüz, Ashley.”
“Tabii, görüşürüz.”

İkimize de el salladılar ve çıkışa doğru yöneldiler. Arkadaşlarım gider gitmez Maddox bana döndü.

Aramıza o her zamanki rahat hava çökmüştü. Önümde duran, el sürmediğim su dolu bardağa uzanıp bir yudum aldım.

“Ee...” Gözleri parıldadı. “Kalkacak mısın yoksa tacolarımı paylaşmak ister misin?”

“Çok cazip bir teklif ama Becca’nın evine dönmem gerek. Tahmin edebileceğin üzere hayatım darmadağın oldu ve parçaları toplamaya başlamam gerek.”

“Sana eşlik edeyim.”

Yerimizden kalkarken birbirimize hafifçe gülümsedik. Maddox çantamı almamı bekledi, ardından çıkışa doğru ilerlemeye başladık.

La Pachanga boyunca yanımda yürüdü. Yanlarından geçtiğimiz müşteriler ona seslendi ve birden fazla masa el ederek onu çağırdı. Maddox her sohbetine beni de dahil ettiğinden emin oldu. Herkesle tek tek muhabbet etmesini –hepsine pürdikkat kulak verip ardından konuyu ustalıkla kapamasını– ve cazibesini konuşurmasını izlemek eğlenceliydi.

Onu sempatik yapan buydu işte. *Eton'ın böyle bir şey yaptığını hiç görmedim. İşine yaramayacak herkesi görmezden gelirdi.*

Rahatsız edici akşam yemeklerini ve davetleri hatırlamak midemin kasılmasına neden oldu.

Epey bir duraksamanın ardından nihayet çıkışa ulaştık. Kapıyı benim için açtı. Ona dokunmadan etrafından dolaşmak için büyük çaba sarf etmem gerekti. Kasıtlı olup olmadığından emin değildim ama duruş şekli işimi zorlaştırıyordu.

Bir şekilde ona dokunmamayı başardım.

“Tanrım,” dedi sıcak havaya adım atmaz. “Restorana girerken daha serin olduğuna yemin edebilirim.”

“O kadar sıcak ki düşüp bayılacağım. Bazen burayı neden sevdiğimi merak ediyorum.”

Basık, nemli havada arabalarımıza doğru ilerledik. Jeep’ini benim Telluride’imin yanına, otoparkın sonundaki palmye ağacının altına park etmişti. Telefonuna baktığını görünce bu âni –ve dikkatini başka bir yere vererek bana sunduğu fırsatı– onu inceleyerek değerlendirdim.

Kalçalarını sıkıca saran kahverengi kumaş pantolonu kaslı bacaklarını ve dar belini ortaya çıkarıyordu. Üzerine beyaz bir gömlek giymişti. Vücut hatlarını belli edecek kadar dar ama meraklı gözlerin geri kalanı hakkında tahmin yürütmesini engelleyecek kadar boldu. *Tabii ben geri kalanı iyi biliyorum.* Onu sayamayacağım kadar çok kez üstsüz görmüştüm.

“Konuşmak ister misin?” diye sordu telefonunu cebine koyarken.

“Ne?”

Omuzlarını silkti. “Şu dallamayı diyorum. Elroy ya da adı her neyse. *Evlenmeye* kalktığın şu göt herif.” Son sözlerini tükürür gibi söylemişti.

“Ne oldu? Dedikodu peşinde misin?”

Arabamın önünde durduk. Esintiyle burnuma dolan parfümü dört bir yanıma sarmalayıp benimle alay eder gibiydi.

“Dedikodu yapmam. Daha doğrusu senin hakkında yapmam. Ayrıca derdim ağzını aramak olsaydı ruhun bile duymazdı, Bayan Thompson. Fark ettirmezdim.”

“Fark ettirmeden bir şey yaptığın oldu mu ki, Bay Carmichael?”
Kahkahalarımız havada birbirine karıştı.

“Adı Elroy değil, Eton Eldridge’di. Hatırlamıyormuş gibi yapma. Ona dair söyleyecek hiçbir şeyim yok. Açıkçası varlığını bile unutmayı tercih ederim.”

“Peki. Sadece dinlemeye hazır olduğumu söylüyordum. Bazen o güzel kafanın içinde kendini yiyorsun.”

Nazik teklifi ve gözlerindeki endişe karşısında yüreğim ona duyduğum sevgiyle kabardı.

Arabamın kapısını açıp içeriye soğutmak için motoru çalıştırdım. İçeri eğilince Maddox’un yoğun bakışlarını sırtımda hissettim. Onunla Eton hakkında konuşmak istemesem de kendime engel olamadım.

Doğruluk, “İki ay kadar önce radyo dinliyordum,” dedim. *Ne aydınlanma ânıydı ama. Büyük değişimlerin başlangıcı oldu... buna yol açan farkındalıklardan çok önce.* “Reba McEntire’in bir şarkısı çalmaya başladı. Yaşadığı dünyadan daha fazlası, yaptıklarının ötesinde bir hayat var mı diye merak eden bir kadın hakkındaydı.”

“O şarkıyı biliyorum.” Şaşkın ifademe güldü. “Annem Reba’ya bayılır. Cumartesi sabahları suç sayılması gereken bir saatte kardeşlerimle yataktan kalkıp temizlik yapmasına yardım edelim diye büyüün evi onun şarkılarıyla inletirdi.”

“İşte bu şarkı beni *hayatımı* ve yapmadığım onca şeyi düşünmeye itti.”

Öteki eline geçirdiği torbası hışırdadı. “Peki ne yapmak istiyorsun? Everest’e tırmanmak mı? Maraton koşmak mı? Paraşütle atlamak mı? Lisedeyken bunu çok isterdin, hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum,” dedim kıkırdarak. “Ama hayır, daha çok domuzlarla yüzmek gibi bir şey düşünüyordum.”

“Ne?”

“İsteğim buydu işte. Balayına gideceğimiz yerde bunu nasıl hayata geçirebileceğimi düşünüyordum ama Eton karşı çıkacağı için programımıza dahil etmeyi bile aklımdan geçirmedi.”

Gözleri karardı.

“Nişanı atmamın nedeni de buydu. *Aptal balayımda bile domuzlarla yüzemiyorsam ileride başka neler kaçıracağım kim bilir*, diye düşündüm.” Omuzlarımı silkтім. “Her şey domuzlarla başladı işte. Kimin aklına gelirdi ki?”

“Ne olduğunun önemi var mı?”

Gülümsedim. “Dikkatli olmazsan kim olduğunu, neye ihtiyaç duyduğunu unutmak o kadar kolay ki.”

“Ne zaman istersen beni arayabilirsin, sana kim olduğunu seve seve hatırlatırım.” Dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. “İstersen ona da kim olduğunu... benim kim olduğumu hatırlatabilirim.”

İkimiz de bir anda kahkahalara boğulduk.

“Ne? Zaten ona garezim var,” dedi. “Kaldırıma yanaşıp bana beş dolara arabasını park edip edemeyeceğimi sormuştu. Piç kurusu. Ben olsam kapıyı en az elli dolardan açardım.”

Yanaklarındaki gamzeler daha da derinleşti.

Seni bu yüzden çok seviyorum. O kadar iyi bir arkadaşsın ki.

“Seni görmek güzeldi,” dedim. “Artık hayatıma dönüp yığınla sorumluluğun üstesinden gelmeliyim. Zor işlerin hepsini erteledim ve artık hiçbirini görmezden gelemiyorum.”

“Ben de öyle.” Maddox kapıyı ardına kadar açabilmem için geri çekildi. “Bir ara yemeğe çıkmak ister misin? Baskı yok. Ya da Banks’le takılabılıriz. Şansımız yaver giderse karakola düşmekten bile kurtulabiliriz.”

“İşte buna teklif derler.”

“Karşı konulamaz, değil mi?”

Güldüm.

Maddox topuklarının üzerine yaylandı, bakışları hâlâ benimsenmeye kenetlenmiş vaziyetteydi. Bu samimi, cana yakın hâliyle saçmalık derecesinde yakışıklı görünüyordu. *Kadınların kafayı onunla bozmasına şaşmamalı.*

“Hesabımızı ödediğin için tekrar teşekkür ederim,” dedim.

“Rica ederim.” Boğazını temizledi. “Buraya geri mi taşıyorsun yoksa Orlando da mı kalacaksın?”

Omuzlarımı silktim. “Burada kalacağım. *Evimde.* Her yerden çalışabilirim ve anneme yakın olmayı çok özledim. Zaten Orlando’da kalmamı gerektirecek ne var ki?”

“Çok sevindim.”

Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi görmezden gelip arabama bindim. Sonra bakışlarımı ona çevirdim.

“Tekrar karşılaşacağımıza eminim,” dedi parmak uçlarıyla kapının kenarında ritim tutarak.

Her bir vuruşu bedenimde yankılanıyor gibiydi. “Muhtemelen.”

Sırıtip bir adım geri çekildi. “Görüşürüz, Ash.”

“Görüşürüz. Hesabımızı ödediğin için...”

Suratıma kapanan kapıyla sözüm yarım kaldı.

“...tekrar teşekkürler,” dedim kendi kendime.

Maddox, Telluride’imin etrafından dolanıp Jeep’ine ilerledi. Yoldan geçen birine selam verip arabasına bindi. Ardından bana tek bir bakış bile atmadan otoparktan çıktı.

Evet. Arkadaşız. Daima arkadaş olacağız.

“İstersen ona da kim olduğunu... benim kim olduğumu hatırlatabilirim.”

“Maddox Carmichael, kimsenin senin kim olduğunu hatırlamaya ihtiyaç duyacağını sanmıyorum.”

Gülümseyerek otoparktan çıktım.

Üç

MADDOX

Tezgâhın üzerine fırlattığım taco torbası mutfak adasının ortasındaki parlak pembe kâseye çarpıp sallanmasına neden oldu.

Anahtarlarımı ve güneş gözlüğümü de içine bıraktım. Kapıdan içeri girer girmez eşyalarımı kâseye bırakma rutininin düzenli olmama bu kadar yardımcı olması şaşırtıcıydı. Kız kardeşim Paige yaklaşık bir yıl önce kâseyi mutfağıma koyup yapmam gerekeni anlattığında gülüp geçmiştım. Ama bir hafta içinde arabasını ikinci kez ödünç almama müsaade edince –çünkü Jeep'imın hem esas hem de yedek anahtarını kaybetmişim– tavsiyesine bir şans vermek zorunda kalmışım.

Banks'i de aynısını denemeye bir ikna edebilsem...

Batan güneşin son ışıkları içeri süzölüyordu. Kahvaltıda alelacele yediğim fıstık ezmeli ve reçelli sandviçten kalanlar eklemek kızartma makinesinin yanında duruyordu. Annemin ortalığı hemen temizlemezsem evimi hamamböcekleri saracağını söyleyen sesi zihnimde yankılandı.

Gömleğimi çıkarıp tezgâhın üzerine atınca sağ omzumda güreşten kalan eski sakatlık sızladı. Hamamböceklerine bıraktığım ziyafeti temizlemek üzere tost makinesine doğru döndüm ve oturma odasına açılan kapıdaki hareketlilik dikkatimi çekti.

Banks başını telefonuna gömmüş vaziyette içeri girdi.

Harika.

“Hoş geldin,” dedim olması gerekenden daha sert bir sesle.

Başını kaldırıp yerinden sıçrayınca neredeyse elindeki telefonu düşürecekti.

“*Kahretsin, Mad,*” dedi iç geçirerek. Bir de utanmadan bana kızılıyordu. “Eve geldiğinde bağırıp haber vermek çok mu zor?”

“Hayır. Aslında tam da bağırmak üzereydim.”

Gözlerini devirdi. “Biraz geç kaldın, burada olduğunu zaten biliyorum.”

Benimle dalga mı geçiyor?

Lavaboya bakan taburelerden birine yerleşirken bir şeyler mırıldandı. “Lütfen Moss ve Jess gibi buraya gelip özel hayatına... *ihitimam* göstermediğimi söyleme.”

“*İhtimam* mı?” Kızgınlığımı bir yana bıraktım –karşımda Banks olduğunu düşünülduğünde zaten bir işe yaramayacaktı– ve lavabonun altından ıslak mendil çıkardım. “Bugün kiminle vakit geçirdin? Yolunu kaybedip bir kütüphaneye falan mı girdin?”

Sorumu duymazdan geldi.

“*İhtimam.*” Her heceyi vurgulayarak telaffuz etti. “Restore etmemiz gereken *1954 model bir Bel Air*’ı bırakan adam böyle söyledi.” Bir ıslık çaldı. “O bebeği görmen gerek. Ona dokunmak için sabırsızlanıyorum.”

Yemediğim bir parça sandviçi çöpe attım. “Betsy sakın duymasın.”

Bana sert bir bakış atarak Corvette’ine taktığı isim konusunda onunla dalga geçmeye kalkışmamam konusunda beni uyardı. Jess arabayı Banks’in garajından çalana kadar –*Tanrım, ne baş ağrısıydı ama*– hiçbirimizin bu isimden haberi yoktu.

“Spor salonuna gitmek ister misin?” diye sordum. Müşterim asla satın almayacağı evi bir kez daha gezip gezemeyeceğini sorduğundan beri kurtulamadığım gerginliği üzerimden atma-ya ihtiyacım vardı. “Ben...”

“La Pachanga’ya mı gittin?” Taco torbasını tutup önüne çekti ve içine bir göz attı. “*Hem de* taco mu aldın? Seni o kadar çok seviyorum ki.”

Ellerimi, *Ne bok yiyorsun?* diye sorar gibi iki yana açtım ama küçük kardeşim bu küçük jestimi fark etmedi, ettiyse bile umursamadı.

Muhtemelen ikincisiydi.

Kimi kandırıyordum ki? *Kesinlikle ikincisi.*

Banks her anlamda en yakın arkadaşımды. Aramızda sadece on sekiz ay vardı. Beş erkek evladın en küçükleri –tabii bir de en yetenekli ve en yakışıklıları– olarak üç abimizle mücadele etmek ve küçük kız kardeşimizi korumak için sürekli işbirliği yapmak zorundaydık.

Sır saklama, birbirimizin başını beladan kurtarma ve iyi günde kötü günde birbirimizin kıcını kollama konusunda insanlık tarihindeki tüm kardeşleri sollamıştık. Ancak tüm bunlar Banks'in aynı zamanda başımın belası olduğunu değıştirmiyordu.

“Hiç çekinme,” dedim ağzına bir tacunun yarısını tıkıştırırken. “Yanına içecek bir şeyler de ister misin?”

“Lütfen,” dedi kırıntılarını tezgâha saçarak.

“Dalga geçiyordum.”

“Ama canım istedi.”

Sesi dolu ağız yüzünden boğuk çıkıyordu.

“İsteddiğini içebileceğin harika bir yer biliyorum,” dedim. Enerjim tükeniyordu. *Spor salonunu unut. Sadece tacolarımı yemek –Banks'ten geriye bir şey kalırsa tabii– sıcak bir duş almak ve televizyonun karşısında sızmak istiyorum.* “Kendi evin.”

“Kendi evim mi?”

“Evet, kendi evin.” Pencereye doğru ilerleyip parmak eklemlerimi cama vurdum. Çıkan ses mutfakta yankılandı. “Şuradaki binayı görüyor musun? İşte orası senin evin. *Tamamı.* Buzdolabını canının istediği her şeyle doldurabilir ve ne zaman istersen hepsini yiyip içebilirsin. Kulağa harika geliyor, değil mi?”

Yutkundu. “İçecek bir şeyim olduğunu mu sanıyorsun? Kendimi bildim bileli bira dışında bir içecek aldığımı sanmıyorum.”

“Bir dene. Hoşuna gidecektir.”

Taconun kalan yarısını da ağzına tıktırınca iç geçirdim.

“Gerçekten evime gitmemi istemiyorsun, değil mi?” diye sordu dolu ağzıyla.

Buzdolabından bir limonata alırken, “O kadar fatura ve emlak vergisi ödüyorsun,” dedim. “Garajından fazlasını kullanmak mantıklı olmaz mı?”

Yüzünü buruşturdu. “Yani evimi satmam gerektiğini mi söylüyorsun. Parasını annemle babam ödedi. Bana çok kızarlar.”

Gözlerimi devirip bir bardak çıkardım ve içine biraz buz koyup limonatayla doldurdum.

“Evimi satamam. Garaja ihtiyacım var. Burada yaşasam hangimiz arabamızı park edeceğiz diye kavga ederdik, hem aletlerimi koyabileceğim bir yerin de yok,” dedi. “Tabii bana...”

“Sadece garajını değil *evinin tamamını* kullanman gerek. Bir düşünsene. Sahip olacağın mahremiyet, tek bir yerde olacak eşyaların. Aynı yerde hem televizyon izleyebilir, hem yemek yiyebilir hem de uyuyabilirsin.”

“Hepsini burada yapıyorum zaten.”

Limonatamdan bir yudum alırken bardağın üzerinden onu izledim.

Banks yalnız kalmayı hiç sevmezdi. Annemle babam onu hastaneden getirdiğinden beri dibimden ayrılmamıştı. Bunu kanıtlayacak fotoğraflarımız bile vardı. Kollarını hareket ettiremeyecek kadar küçükken bile gözleri üzerimden ayrılmazdı. Yürümeye başlayınca bir gölge gibi peşimde dolanan birinin olmadığı o güzel günler sona ermişti.

Daima hayatında olmam mı onu bu hâle getirmişti yoksa doğuştan mı böyleydi emin olamıyordum. Nedeni ne olursa ol-

sun elimde değildi. Sinirimi ne kadar bozarsa bozsun ona çok fazla kızamıyordum.

Şansına şükretsin.

“Her neyse,” dedi taburesinde kıpırdanarak. “Bir fikrim var.”

İnleyip limonata şişesini dolaba geri koydum.

“Daha ne söyleyeceğimi bile bilmiyorken böyle davranma,” dedi. “Bana bir şans ver.”

“İfaden bilmem gereken her şeyi söylüyor. Saçma sapan bir şey söyleyeceğinden adım gibi eminim.”

Alaycı bir nefes verdi. “Önce bir dinle. Bu seferkini seveceksin.”

“Ne zaman *bu seferkini seveceksin*, desen söylediğin şey daima...”

“Eğlenceli mi oluyor?” Gözleri muziplikle parılıyordu.

“Daima eğlenceli oluyor, değil mi?”

Haklı olduğunu itiraf etmeye hiç niyetim yoktu. Evet, genelde eğlenceli *oluyorlardı*. En azından bir kısmı. Ama Bayan Kartonpiyerlere Bir Kez Daha Göz Atmak İstiyorum yüzünden ne ona ne de saçmalıklarına ayıracak enerjim vardı.

Banks’in kıcını tekmeleyip onu evimden kovmama iki saniye kalmıştı ki telefonum bildirim sesiyle çınladı. Cebimden çıkarıp kilidini açtım.

Paige: Kardeşin Banks’in bana neden nereden çıkartma siparişi verebileceğini sorduğuna dair bir fikrin var mı? Biraz endişeleniyorum açıkçası.

Siktir.

Parmaklarım hızlıca klavyenin üzerinde gezindi.

Ben: Hayır. Ayrıca neden birden BENİM kardeşim oldu?

Paige: Çünkü çıkartma istemesinin hiç de hayra alamet olduğunu düşünmüyorum –Banks ve çıkartma kulağa korkunç

bir ikili gibi geliyor– ve adımın bu işe karışmasını istemiyorum. O yüzden SENİN kardeşin. Bu sefer ben yokum.

Ben: Ben var mıyım yani? Öyle olsun.

Paige: Hadi ama, Mad. Eninde sonunda sen de bu işe bulaşacaksın.

Gözlerimi devirdim. Haksız sayılmazdı. Bu hafta bitmeden bir şekilde ben de kendimi Banks’in çıkartma planına bulaşmış bulacaktım. *Jess için kıyak bir şey yapayım ki her şey bir felakete dönüştüğünde bana merhamet gösterebilir.*

“Kiminle mesajlaşıyorsun?” diye sordu Banks.

“Paige’le.”

Ben: Anlaşıldı. Ama günün birinde ben de “Ben yokum,” diyebilmek isterim.

Paige: Kuralları ben koymuyorum.

“Çıkartmaları hemen sana yetiştirdi, değil mi?” Tezgâhın öteki ucundaki yerinden iç geçirdi. “Ona bir ispiyoncu olduğunu ve ihaneti karşısında hayal kırıklığına uğradığımı söyle.”

“Çıkartma mı?”

Yüzü düştü. “Her şeyi anlatmamış gibi davranma.”

“Hiçbir şey anlatmadı.”

Ben: Ona çıkartmalardan bahsetmediğini söyledim ama yemedi. Bana her şeyi söylediğini itiraf etmen için sana baskı yaptığında ona boyun eğme.

Paige: Tamamdır. Kardeşinle geçireceğin keyifli vaktin tadını çıkar. Gidip akşam yemeği için pankek pişirmem gerek. Yine *ağlayan emoji*

Ben: Heyecanı canlı tutmak için biraz yabanmersini ekle.